

Μια φορά, ήτανε ένας Σουλτάνους, καλός και δίκαιος, κι είχε ένα βεζύρη, που ήταν κι αυτός καλός και δίκαιος, κι ήτανε κι αστρολόγος. Μια μέρα ο βεζύρης λέει του Σουλτάνου πως είδε κάποια σημάδια στον ουρανό ότι θα βρέξει στον κόσμο ένα τρελό νερό και πως όποιο το πει αυτό το τρελό νερό, θα τρελαίνεται. Και πως όλοι οι άνθρωποι που ζουν στην επικράτειά τους θα το πιούνε και θα χάσουν τα λογικά τους και δε θα νιώθουνε πια τίποτα, μήτε τι είναι σωστό και τι είναι ψεύτικο, μήτε τι είναι καλό και τι είναι κακό, μήτε τι είναι νόστιμο και τι είναι άνοστο, μήτε τι είναι δίκιο κι άδικο.

Σαν άκουσε αυτά τα λόγια ο Σουλτάνος, γυρίζει και λέει στο βεζύρη: "Αφού θα τρελαθεί όλος ο κόσμος, πρέπει να κοιτάξουμε να μην τρελαθούμε κι εμείς, γιατί πώς θα τους κρίνουμε με δικαιοσύνη;" Του λέει ο βεζύρης πως ο λόγος του είναι ο σωστός και πως θα πρέπει να προστάξει να μαζέψουνε από το καλό νερό που πίνανε, και να το φυλάξουνε μέσα στις στέρνες, για να μην πίνουνε από το χαλασμένο και κρίνουνε παλαβά και άδικα, μα δίκαια, όπως έχουν χρέος.

Έτσι κι έγινε. Σε λίγο καιρό έβρεξε και το νερό ήτανε τρελό, και τρελαθήκανε οι άνθρωποι και δε γνωρίζανε οι καημένοι τι τους γινόταν κι είχανε το ψεύτικο για αληθινό, το κακό για καλό, το άδικο για δίκαιο.

Μα ο Σουλτάνος κι ο βεζύρης πίνανε από το καλό νερό που είχανε φυλαγμένο, κι έτσι δεν τρελαθήκανε, άλλα έκριναν τον κόσμο με δικαιοσύνη.

Μα ο κόσμος τα 'βλεπε ανάποδα και δεν ήταν ευχαριστημένος από την κρίση του Σουλτάνου και του βεζύρη και τους φωνάξανε πως τους αδικούνε και κοντεύανε να σηκώσουν επανάσταση. Μετά από καιρό σαν είδανε κι αποείδανε, ο Σουλτάνος κι ο βεζύρης χάσανε το κουράγιο τους, και λέει ο Σουλτάνος στο βεζύρη: "Τούτοι οι φουκαράδες πράγματι χάσανε τα λογικά τους και τα βλέπουνε όλα ανάποδα κι όπως πάμε, μπορεί και να μας σκοτώσουν επειδή θέλουμε να τους κρίνουμε με δικαιοσύνη, για να ευτυχήσουνε. Το λοιπόν βεζύρη εφέντη, άντε να χύσουμε το καλό νερό από τις στέρνες και να πιάσουμε να πίνουμε κι εμείς από το τρελό νερό, να γίνουμε σαν κι αυτούς, και τότε θα μας καταλαβαίνουνε και θα μας αγαπάνε".

Έτσι κι έγινε. Ήπιανε κι αυτοί από το παλαβό νερό και τρελαθήκανε και κρίνανε τρελά κι άδικα, κι ο κόσμος απόμεινε ευχαριστημένος και πολυχρόνιζε το Σουλτάνο".